

Nr 270.

Av herr **Magnusson** och herr **Ohlsson, Ebbe**, med förslag till lag om ändring av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen.

Genom beslut av 1948 års riksdag infördes i anvisningarna till 29 och 36 §§ kommunalskattelagen bestämmelser rörande beskattningen av idrottsorganisationer. Dessa bestämmelser innebar, att ideell organisation, som har till huvudsaklig uppgift att främja icke professionell idrott eller gymnastik, från bruttointäkt av idrottstävlingar, försäljning av idrottsmärken eller dylikt fick åtnjuta avdrag för alla omkostnader under beskattningsåret för intäktens förvärvande och bibehållande, även om omkostnaderna endast medelbart eller delvis haft avseende å intäktens förvärvande eller bibehållande. Med omkostnader avsågs därvid kostnader för idrottsmateriel, instruktions- och träningsverksamhet, propaganda- och upplysningsverksamhet samt administration. Att nämnda kostnader tillika främjat organisationens ideella syften skulle icke påverka deras egenskap av avdragsgilla omkostnader i förvärvskällan.

Genom tillkomsten av ifrågavarande bestämmelser synes frågan om idrottsorganisationernas inkomstbeskattning ha fått en i stort sett tillfredsställande lösning. Det har emellertid visat sig att tveksamhet kan uppstå rörande vad som är att hänföra till idrott. Någon klar definition av detta begrepp torde svårigen kunna givas. I 1944 års skattesakkunnigas betänkande med förslag angående idrottssammanslutningars beskattning för inkomst (SOU 1946: 56) anföres följande:

»Med idrott torde i allmänhet förstås utförandet av kroppsövningar inriktade på att nå vissa mätbara resultat. Denna verksamhet kan utövas såväl utan redskap, t. ex. vid löpning, simning och brottning, som med användande av redskap, t. ex. vid stavhopp, skidåkning och tennis. Det väsentliga vid idrott är dock enligt vedertagen uppfattning utövarens personliga, kroppsliga insats, medan de redskap, som förekomma inom vissa idrottsgrenar, ej i nämnvärd grad inverka på resultatet till förmån för den

ene eller den andre idrottsutövaren. Huvudsyftet med idrotten är att uppfostra och utveckla människan både fysiskt och psykiskt. Idrotten skall befordra individernas kroppsliga utveckling samt deras karaktärsdanning. Detta sker dels genom idrottsutövarnas träning och dels genom deras deltagande i tävlingar. Tävlingsidrotten är sålunda icke något slutmål för idrottsverksamheten, men den är ett oundgängligt hjälpmedel för idrottens fortbestånd och utveckling.»

Det vill synas, som om taxeringsmyndigheterna ansett anvisningarna till 29 och 36 §§ kommunalskattelagen närmast hänförliga till idrottsorganisation som anslutit sig till Riksidrottsförbundet. Det är givet att man härigenom når det stora flertalet i lagstiftningen avsedda organisationer. Att helt och hållet följa en sådan gränsdragning kan dock icke vara riktigt. Under de senare åren har flera specialförbund vunnit anslutning till Riksidrottsförbundet, t. ex. de som omhänderhar bordtennis, varpa och bågskytte. Självfallet kan dessa förbunds beskattningsstatus icke med en gång ha förändrats i och med att de sökt och vunnit inträde i Riksidrottsförbundet.

Av verkställda taxeringar framgår, att t. ex. Svenska pistolskytteförbundet inte ansetts utgöra sådan organisation som ovan berörda författningsrum avsett. Det förefaller oss dock uppenbart att pistolskytte — liksom gevärsskytte — med utgångspunkt från den av 1944 års skattesakkunniga skisserade definitionen är att hänföra till idrott. Den som vill nå högklassiga resultat inom skytte måste liksom andra specialidrottsmän bland annat ägna mycken tid åt gymnastik och löpning eller simning för att skaffa sig erforderlig grundkondition.

Att skytte icke är *professionell* idrott framgår bland annat av att grenen förekommer vid olympiska spel. Vid dessa spel är alla professionella idrottsgrenar uteslutna. Som exempel kan nämnas att länder, i vilka professionell fotboll förekommer, icke får delta med sina professionella spelare. I detta sammanhang kan vidare nämnas, att av de svenska deltagarna vid världsmästerskapen i skytte 1949 i Argentina över hälften måste betala sina biljetter själva för att Sverige över huvud taget skulle kunna ställa upp med fulla lag.

Av vad vi här anfört framgår, att vi anser skytte vara sådan idrott som avses i anvisningarna till 29 och 36 §§ kommunalskattelagen. Någon anledning att i riksdagen taga upp frågan om beskattningen av organisationer, som avser att befrämja skytte, borde därför i och för sig icke finnas. Då det emellertid som nämnt visat sig, att tveksamhet kan vara tillfinnandes bland dem som icke väl känner verksamheten inom skyttesammanslutningarna, vill vi förorda ett tillägg till förenämnda anvisningar, som undanröjer osäkerheten.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställes,
att riksdagen måtte antaga följande

F ö r s l a g
till

*lag om ändring av anvisningarna till 29 § kommunalskatte-
lagen den 28 september 1928 (nr 370).*

Häri genom förordnas, att punkt 13 av anvisningarna
till 29 § skall erhålla följande ändrade lydelse:

13. Ideell organisation — — — skattepliktig inkomst.

Till organisation, som avses i föregående stycke, hän-
föres också organisation, vilken har till uppgift att be-
främja färdighet i pistol- eller gevärsskytte.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1954.

Stockholm den 27 januari 1953.

Tage Magnusson.

Ebbe Ohlsson.
